Выходать у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ	2 зр. 40 к.
на пôвъ року .	1 зр. 20 к.
на чверть року . .	60 к.
мѣсячно	20 к

Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ	5 зр. 40 к.
на пôвъ року	2 зр. 70 к.
на чверть року	1 зр. 35 к.
мѣсячно	45 к.

Поодиноке число 3 кр.

Ч. 200. Пятниця 6 (18) вересня 1891. Рôкъ I.

Наше мѣщаньство.

Въ нинѣшныхъ часахъ, коли рôзниця становъ чимъ разъ бôльше затирає ся и коли въ декотрыхъ краяхъ рухъ робôтничій выкликавъ велику борбу противъ такъ званои буржоазіи, звертає ся чимъ разъ менше уваги на мѣщаньство, ба уважаєсь его просто непотрѣбнымъ. А прецѣ рѣчь певна, що доки не затре ся рôзниця мѣжь селами а мѣстами, доти и мѣщаньство не щезне зовсѣмъ, доти неперестане оно бути важнымъ чинникомъ въ розвою цѣлои суспôльности. Вплывъ мѣщаньства на розвôй цѣлои суспôльности єсть загально звѣстный и не треба тутъ того доказувати. Оно зъ однои стороны дѣлає на селяньство, зъ другои стороны пôдпирає высшй верствы суспôльности и єсть такъ тымъ посереднымъ огнивомъ, що лучить всѣ верствы суспôльности въ одну цѣлôсть; его не можна проте легковажити и звертати цѣлу свою увагу лишь въ одну сторону, н. пр. на розвôй и пôднесенє селяньства.

Але коли де, то въ нашôмъ краю не можна вже нѣякъ занедбувати мѣщаньства. Нашй мѣста стратили вже вôдъ давна, въ дуже значнôй части, то природне свойство, яке мало творити звязъ ихъ зъ цѣлою суспôльностью, а въ теперѣшныхъ часахъ тратить его чимъ разъ бôльше.

Гляньмо лишь якй вôдносины панують по нашихъ мѣстахъ. Треба жити въ мѣстѣ, треба всему приглянутись докладно и видѣти, якъ первѣстне, може лѣпше сказати давнє мѣщаньство, те мѣщаньство, котрого роды сотками лѣтъ мали свои ґрунты и домы въ мѣстахъ, гине чимъ разъ бôльше, высуваєсь на далекй передмѣстя и переходить, теперь вже навѣть скорымъ ходомъ, на простыхъ зарôбниковъ. Статистика, не въ силѣ намъ того выказати, але традиція мѣщаньска, ихъ звычаѣ и обичаѣ, дуже наглядно намъ то выказують. Въ декотрыхъ нашихъ, и то бôльшихъ мѣстахъ, якъ н. пр. Коломыя, Станіславôвъ и др., можна то навѣть досыть наглядно добачити. Жидôвъ тамъ нѣхто не уважає и не хоче уважати за мѣщанъ, але и такъ званй мѣщане христіяне роблять ще рôзницю мѣжь собою и то не лишь теоретично, але навѣть въ практицѣ, въ звычаяхъ, обычаяхъ и въ ноши. Давнй мѣщане, що перейшли на передмѣстя, называють себе декуды шляхтою, для вôдрôзненя вôдъ теперѣшныхъ мѣщанъ сурдутовцѣвъ, котрыхъ называють зайдами и на котрыхъ зъ завистею споглядають, розповѣдаючи собѣ, що они загорнули колишнй ґрунты мѣщаньскй; ще бѣднѣйшихъ вôдъ себе зарôбникôвъ называють вже хлопами. Зайти въ розмову зъ такимъ мѣщаниномъ-шляхтичемъ, то вôнъ розкаже заразъ цѣлу исторію сего або того ґрунту чи дому, якъ вôнъ перейшовъ зъ давнои родины мѣщаньскои въ десятй руки и зъ жалемъ згадає про давнѣйшй лѣпшй часы для мѣщанъ.

О теперѣшнôмъ станѣ нашого мѣщаньства и о его нидѣню далось бы не одно цѣкаве розказати, можна бы написати обширну наукову студію, але намъ тутъ не ходить о саму теорію. Мы вказуєму на фактъ, що наше мѣщаньство упадає чимъ разъ бôльше и нехай тымъ нѣхто не потѣшаєсь, що на его мѣсце являють ся т. зв. сурдутовцѣ, переважно зайшлй Нѣмцѣ та Чехи ремѣсники або купцѣ, а фактъ той кождый признасть. Ратуйможь бодай тй останки нашого мѣщаньства, котрй по декотрыхъ мѣстахъ лишили ся хиба вже лишь якъ бы на показъ. Не можемо зрозумѣти длячого н. пр. въ справахъ торговельныхъ можна у насъ було такъ призабути на наше мѣщаньство. Коли заводимо крамницѣ по селахъ, не забуваймо же и про нашихъ мѣщанъ, тажь они якъ разъ якъ бы сотворенй до того. Якажь выробить ся тогды звязъ мѣжь селами и мѣстами, коли не будемо дбати про мѣщаньство? Селянинъ крамаръ буде завсѣгды зависимый вôдъ торговельника жида въ мѣстѣ, а свои люде будуть мусѣли завсѣгды єму уступатись. То само вôдносить ся такожь и до ремѣсла. Нашй мѣщане стоять нинѣ въ певнôй мѣрѣ, можна бы сказати далеко дальше вôдъ руху торговельного и промыслового якъ селяне, бо коли про сихъ дбаємо, то тамтй полишенй самй собѣ и нѣхто не думає про ихъ орґанізацію, хиба що зъ горы заводять ся корпораціи, до котрыхъ мають приступъ тй, що вже станули на крѣпшôй основѣ.

Найбôльшою причиною упадку нашого мѣщаньства єсть може и то, що они легко задовжують ся а въ браку вôдповѣдныхъ доходôвъ не можуть зъ довгôвъ вылѣзти и мусять вôдтакъ послѣдный кусень землѣ, по-

---

15

Чародѣйный кафтанъ.

Оповѣданє Кольомана Міксата.

(Дальше.)

Люде товпили ся на улицяхъ мѣста, якъ тй филѣ на прибувшôй рѣцѣ. Крикъ и житє запановало всюды — мужчины и жѣнки оповѣдали собѣ о чудѣ, що кафтанъ промовивъ. Розумѣє ся, що кождый додавъ до того ще щось и вôдъ себе. Всѣ були дуже одушевленй. Кождый бѣгавъ то сюды то туды, кождый выкрикувавъ инакше, и кождый щось собѣ думавъ.

Жѣнки убирали молоденькй дѣвчата, тй лише що красно розцвитаючй ся пупѣнки, вôдъ головы до нôгъ въ бѣлу одѣжь; поважнй мѣщане кинулись до мѣскои конюшнѣ, щобы запрягти славнй чотири карй конѣ (и бодай на борзѣ повплѣтати имъ въ гривы бинды), старй двигали моздѣрѣ на улицю. По дорозѣ вôдшукали они ще капраля вôдъ артілеріи въ гостинници „пôдъ трома яблоками“. („Ходѣть же пане Губка, коли ще въ Бога вѣруєте“.— „Заразъ, заразъ,“ — выпрошувавъ ся Губка— „ще лишь одну чарку!“)

Высокопреподобный панъ-отецъ Петро Моліторісъ, лютераньскій пасторъ вылѣзъ навѣть ажь на вежу св. Николая, щобы въ данôй хвили задзвонити въ дзвоны. Зъ дымникôвъ на дахахъ повиставлялись жердки зъ повѣваючими трибарвными хоругвами. Хоругви тй вже трохи пустили були барву, бо они були ще зъ часôвъ Бетляна[1]). Вôдъ того часу лишь дуже мало коли повѣвали они зъ кечкеметскихъ дахôвъ. Тыхъ одинацять сенаторôвъ, що ихъ скинули були, убрали ся теперь чимъ скорше въ манты зъ срѣбными ґузиками, поприпинали побренькуючй шаблѣ и уставились вже пôвколесомъ коло ратушевои брамы.

Значно труднѣйша задача припала на пана Фекете (видко зъ того, що не однакова задача спочиває на плечахъ мужѣвъ публичного житя), вôнъ мусѣвъ перерабляти манускриптъ. Титулъ „могучій беґу“ треба було вычеркувати а за то вставити „славный патріоте!“ Замѣсть слôвъ: „Мы прийшли до тебе“, треба було сказати: „Ты вернувъ назадъ до насъ“ и т. д. (Впрочôмъ, якось то все добре буде.)

Хочь то все лишь прихапцемъ робило ся, то все таки якось все знаменито удало ся; лишь вôзъ вôдъ парады трохи спôзнивъ ся; але за то моздѣрѣ всѣ вразъ гукнули, дзвоны загудѣли торжественно а коли показалась особа Лестяка то улицями роздавъ ся такій гомôнъ радости, що ажь ратушь вôдъ него задрожавъ. Тутъ передъ брамою злѣзъ Лестякъ зъ воза, выслухавъ добре уложенои бесѣды пана Павла Фекете, склонивъ ся зъ усмѣхомъ на лици бѣло убранымъ дѣвицямъ, подавъ руку прогнанымъ раднымъ а пана Пороснокого таки обнявъ за шию — вôдтакъ взяли его на руки и понесли въ тріюмфальнôмъ походѣ горѣ сходами до салѣ та посадили на начальницкє крѣсло за зеленымъ столомъ.

Коли стало трохи тихѣйше (бо саля була биткомъ набита самыми громадскими достойниками), допросивъ ся слова сивый якъ голубъ панъ Матѣй Пуста и тихимъ голосомъ, що подобавъ на то якъ колибъ мухи бренѣли, звеличавъ заслуги Лестяка а наконець сказавъ:

— Выберѣмъ его старшимъ начальникомъ ажь до смерти.

Тожь то вамъ муры затрясли ся вôдъ того оклику радости! Kôлька хвиль тревало, закимъ Карпо Пермете мôгъ добити ся до слова и закимъ можна було зрозумѣти, що вôнъ говорить, хочь вôнъ вымахувавъ и руками и ногами та кричавъ, що мае щось дуже важного сказати.

— Але я, Карпо Пермете, що однымъ словомъ зъ моихъ устъ поваливъ таку зверхнôсть, котра вже дванацять лѣтъ у насъ господарила, я вôдважу ся сказати, що хочь бы

---

[1]) Семиградскій князь.

слѣдный кутикъ вôдпускати въ чужй руки, мусять уступити ся зъ мѣста. Треба отже придбати для нихъ такй способы заробкованя, котрй забезпечали бы ихъ екзистенцію. Спôльна помôчь и тутъ може богато зробити. Коли отже стараемось о заводжене спôлокъ селяньскихъ, то стараймось тымъ бôльше о такй спôлки середъ мѣщанъ, а може тымъ пôддвигнемо ихъ зъ того упадку, въ якôмъ они теперь находять ся и доведемо до тои орґанічнои звязи яка повинна бути въ кождôй добре и правильно розвываючôй ся суспôльности.

Справы краєвй.

(Територіяльнй змѣны). Въ наслѣдокъ петицій деякихъ громадъ до Сойму рѣшивъ кравый Выдѣлъ представити въ своѣмъ справозданю Соймови кôлька внесень о територіяльныхъ змѣнахъ, якихъ домагають ся мешканцѣ громадъ и обшары дворскй. Громада Пивода, въ повѣтѣ ярославскôмъ внесла прошене — за котрымъ заявивъ ся такожь повѣтовый Выдѣлъ и высшій Судъ краєвый, — абы для догôдности мешканцѣвъ и обшару дворского Пивода вылучити ихъ зъ округа судового въ Сѣнявѣ, а прилучити до округа суду повѣтового въ Ярославѣ; краєвый Выдѣлъ рѣшивъ представити Соймови внесене предложити сю справу ц. к. Правительству до заопініованя. Таке саме внесене рѣшивъ краєвый Выдѣлъ представити Соймови, абы перенести громаду и дворскій обшаръ Балучина зъ округа повѣтового суду и староства въ Золочевѣ до округа повѣтового суду въ Глинянахъ а староства въ Перемышлянахъ.

Въ 1889 р. внесли мешканцѣ пов. сокальского петицію до Сойму, щобы отворити новый судъ повѣтовый въ Кристинополю, а Соймъ переказавъ бувъ сю петицію краєвому Выдѣлови до розслѣдку. Сокальскій повѣтъ має теперь два суды именно въ Белзѣ на 25.952 мешканцѣвъ и въ Сокали на 55.342 мешканцѣвъ. Отже сокальскій судъ треба бы роздѣлити на два округи судовй и отворити новый судъ въ Кристинополи. Однакъ заходить въ тôмъ така перепона, що Кристинополь лежить надъ рѣкою Бугомъ, котрый на весну и въ осени выливає зъ низкихъ своихъ берегôвъ и перерывае всяку комунікацію на кôлька тыжднѣвъ одной части сокальского повѣта зъ другою, а знову такъ подѣлити ся не дасть, щобы до Кристинопольского суду прилучити громады лишь по однôмъ березѣ рѣки, бо на се не пристануть тй громады, котрымъ булобы далеко наручнѣйше до Сокаля. Краєвый Выдѣлъ рѣшивъ тому внести, щобы на теперь, поки нема ще упорядкованои сталои комунікации на Бузѣ пôдъ Кристинополемъ — перейшовъ Соймъ надъ тою петиціею до порядку дневного. Такъ само рѣшивъ Выдѣлъ краєвый поставити внесене въ Соймѣ, абы перейти до порядку дневного и надъ петиціями громадъ та дворскихъ обшарôвъ: Вилямовичѣ, Данковичѣ, Йовишовичѣ, Старого села такъ горѣшного якъ и долѣшного, Писаровичѣ и Гечнаровичѣ, котрй домагали ся отвореня суду въ Вилямовичахъ, бо показало ся при доходженю краєвого Выдѣлу, що лишь наведенй въ горѣ громады зъ людностію 7545 мешканцѣвъ хотѣли бы належати до того нового суду, а се число не давало бы достаточного занятя навѣть для одного урядника судового. Прочй громады заявили, що хотять лишити ся при своихъ судахъ. Мѣсцевости: Домажиръ, Зелôвъ и Жорниеска належать пôдъ взглядомъ автономічнымъ до повѣтовои Репрезентации у Львовѣ, де до 1878 р. належали и пôдъ взглядомъ политичнымъ до староства, и то въ наслѣдокъ ихъ власного прошеня, внесеного до Сойму, щобы вылучити ихъ зъ округа повѣтового суду въ Яновѣ и староства въ Городку, а прилучити до округа повѣтово делеґованого суду и староства у Львовѣ. Колижь однакъ мимо ухвалъ соймовыхъ міністерство судовництва не згодило ся на волю мешканцѣвъ, то для выровнаня границь политичного повѣту зъ автономічнымъ рѣшивъ краєвый Выдѣлъ внести передъ Соймъ проектъ закона о перенесеню мѣсцевостей: Домажиръ, Зелôвъ и Жорниска зъ округа Репрезентации повѣтовои у Львовѣ до Репрезентации повѣтовои въ Городку.

Зъ тыхъ самыхъ причинъ рѣшивъ краєвый Выдѣлъ внести проектъ закона передъ Соймъ, абы вылучити мѣсцевôсть Махлинецъ зъ округа Репрезентации повѣтовои въ Стрыю, а прилучити до округа повѣтовои Репрезентации въ Жидачевѣ.

Переглядъ політичный.

Вѣсть о холмскихъ священникахъ яку мы подали оногды въ окремôй статейцѣ пôдъ заголовкомъ „Незавидна доля" потверджує ся. Czas подаючи ту вѣсть за Gaz. Narod. пише такъ: „Информации якй вôдбираемо зô Львова потверджують повысшу вѣсть. Доносять намъ рôвночасно, що до вчерашного дня (15 вересня) вôсьмохъ такихъ еміґрантôвъ внесло просьбу до Впр. Митрополита о приняте ихъ назадъ на лоно католицкои церкви. Ажь до остаточного порѣшеня по информаціи апостольского престола справа буде вести ся тайно. Въ подôбный способъ — пише Czas дальше — якъ намѣряє теперь митроп. Леонтій, поступлено колись зъ священиками ексъ-уніатскими на Литвѣ и Бѣло-Руси по переходѣ на православіє въ 1831 р. Подôбне очищенє вôдбуло ся по 1863 р. навѣть середъ самого православного духовеньства на Литвѣ и Бѣло-Руси, зъ вôдки перенесено одну часть мѣсцевыхъ священикôвъ до велико-рускихъ епархій, а зъ вôдтамъ прислано чисто московскихъ священикôвъ."

Вѣденьскій дописуватель Czas-у, доносячи о тôмъ, що зъ Є. Вел. Цѣсаремъ поѣде и ґр. Таффе до Праги на выставу, каже, що се, якъ такожь и то, що Єго Величество загостить и до Ліберця, є лишь доказомъ одобреня политики ґр. Таффого, котра має на цѣли вести угоду ческо-нѣмецку, пôдняту черезъ ґр. Таффого на личне желанє Цѣсаря. Присутнôсть ґр. Таффого при Монарсѣ въ Чехахъ дуже выразно зазначує желанє перевести ту угоду до конця безъ взгляду на скрайнй елементы, котрй тому стоять на перепонѣ а котрй ґр. Таффе потрафить обезсилити, тымъ бôльше, що по єго сторонѣ стоить численнѣйша часть народности ческои и нѣмецкои елементôвъ умѣркованыхъ.

Пôдчасъ гостины Є. Вел. Цѣсаря въ Быстрици прибувъ вôддати честь Цѣсареви и румуньскій міністеръ вôйны Лаговарій. Хочь се не єсть запорукою, що въ разѣ великихъ комплікацій Румунія стане по сторонѣ Австріи, але всежь свѣдчить се, що Румунія не боить ся выразно зазначувати своеи приязни для Австріи.

N. fr. Presse доведуєсь, що передъ скликанемъ Рады державнои вôдбудуть ся ще у Вѣдни приватнй нарады виднѣйшихъ проводирôвъ партій.

Hamb. Corresp. обговорюючи ситуацію въ Европѣ каже мѣжь иншимъ такъ: Мимо царскои ввѣчливости супротивъ Французôвъ есьмо тои гадки, що царъ Александеръ має на думцѣ выкористати французку дружбу лишь на то, щобы здержати тридержавный союзъ и Анґлію вôдъ вмѣшаня ся въ поступованє Россіи на Всходѣ.

„Московскія Вѣдомости" подаючи вѣсть о рôвночаснôмъ выѣздѣ за границу міністра заграничныхъ справъ Ґірса а за нимъ такожь шефа азіятицкого департаменту ґр. Капниста, — кажуть: се доказъ, що Россія уважає теперѣшне положенє Европы за зовсѣмъ спокôйне и мирне.

вôддали єму ажь до смерти наше найвысше достоиньство, то все то ще за короткій часъ.

— Тажь по смерти не буде сидѣти въ маґістратѣ, — вôдозвавъ ся на то панъ Ґерсонъ Цеке.

— Чому нѣ?... Постановѣмъ и впишѣмъ то до протоколу, що такъ, якъ свята корона нашого краю переходить въ славно намъ зъ Божои ласки пануючôй родинѣ Габсбурґôвъ зъ отця на сына, такъ такожь и начальницка булава має переходити зъ роду въ рôдъ на мужескихъ потомкôвъ Лестяка.

Ґерсонъ Цеке: „Чейже мѣжь ними єсть ще бодай якась маленька рôзниця".

Каспаръ Пермете (сердито): „Нема нѣякои!"

Ґерсонъ Цеке: Корона золота, а начальницка булава свидова!

Ту малу суперечку перебивъ панъ Иванъ Деакъ зъ Чеґледскои улицѣ, що уважавъ ся въ мѣстѣ за наймудрѣйшого чоловѣка.

— Кумъ Цеке має рацію, бо корона блищить ся и на слабыхъ головахъ, а начальницка булава буде завсѣгды слаба въ слабыхъ рукахъ. Не годить ся отже ще ненародженымъ потомкамъ вôддавати на слѣпо булаву въ руки. Впрочôмъ то не ялося такою суперечкою зневажати сей великій день. Дѣлаймо поважно и розважно, бо нѣхто намъ за то не подякує, коли єму надамо достоинство, котре нинѣ ще хтось другій занимає. Зборы зволять проте ухвалити, що и безъ того лишь провізоричный тріюмвіратъ зносить ся.

— Та они вже добровôльно повтѣкали! Анѣ оденъ зъ нихъ не важить ся показати! — роздались голосы зô всѣхъ боковъ.

— Тожь выберѣтъ давныхъ радныхъ, а тогды буде можна записати до протоколу ухвалу, що Лестякъ має бути до смерти начальникомъ.

Не потреба й говорити, що все то принято. Новый старшій начальникъ сидѣвъ за столомъ зъ такою повагою якъ якій монархъ и кивавъ лишь головою нѣбы на знакъ, що вôнъ дякує. Єго доси блѣде лице стало якъ буракъ червоне коли пôднялись голосы:

— Розкажѣть намъ исторію зъ кафтаномъ! Вôнъ самъ най намъ єи розкаже!

Вôнъ кидавъ собою нервово на стôльци на всѣ боки и щось якъ бы зелѣзною рукою стиснуло єго за горло. Отъ маєшь! Розказуйже теперь соткамъ пригоду зъ Олай-беґомъ.... пригоду, котрои вôнъ анѣ не чувъ анѣ не видѣвъ. Брешикъ теперь цѣлому мѣстови въ очи! Ой, зле стало ся, що вôнъ самъ не пôйшовъ до табору. Чортъ наднѣсъ ту дѣвчину. Лѣпше бы було, колибъ вже вôдъ разу бувъ признавъ ся, що вôнъ тамъ не бувъ. Але теперь вже було нѣяково, нѣяково....

Чимъ бôльше єго величали, тымъ бôльше мучила совѣсть єго душу, бо заєдно мавъ то на гадцѣ, що колись все выйде на верхъ; тажь и Мідасъ [1]) не мôгъ довго утаити своихъ ухъ. Єму здавало ся, якъ колибъ вôнъ свою славу десь укравъ, и тому не мôгъ радувати ся, а все таки она єму належалась, бо то прецѣ вôнъ роздобувъ той кафтанъ.

За крѣсломъ начальника уносилась якась немила тѣнь.

— Слухайте! Слухайте! — гудѣло чимъ разъ сильнѣйше зô всѣхъ боковъ.

Не було выходу. Вôнъ здоймивъ несмѣло кафтанъ зъ себе и поклавъ єго на зеленый стôлъ. Ось вамъ дорогоцѣнный скарбъ мѣста Кечкемету. Вôдтакъ ставъ вôнъ розповѣдати ще разъ ту чудацку исторію зъ зеленымъ кафтаномъ. Єго бесѣду перерывали веселй смѣхи радости; всѣ веселили ся, лишь въ послѣдный лавцѣ сидѣвъ оденъ чоловѣкъ тяжко зажуреный та плакавъ. Всемогучій начальникъ, теперь диктаторъ въ Кечкеметѣ, вставъ и пôйшовъ до того заплаканого чоловѣка, взявъ єго за руку и ставъ розважати та сказавъ:

— Ходѣмъ вже, тату, до дому; я хочу дома трохи вôдпочити.

На фôрточцѣ дожидали ихъ вже мала

[1]) Король фріґійскій, про котрого єсть байка, що вôнъ мавъ ослячй уха.

„Биржевiи Вѣдом.“ пишуть, що зъ припорученя головного заряду интендантуры, закуплюють въ Россіи значнї припасы жита и иншихъ провіянтôвъ у всѣхъ округахъ военныхъ.

Новинки.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада школьна именувала дѣйстными учителями и учительками: Андрѣя Татуха, при школѣ 3-клясовôй въ Куликовѣ; Анну Мосевичѣвну зъ Буска дѣйстною учителькою при тôй самôй школѣ.

— **Є. Екец. п. Намѣстникъ гр. Бадені** выѣхавъ вчера поспѣшнымъ поѣздомъ до Вѣдня, де забавить кôлька днѣвъ.

— **Єго Екец. п. Міністеръ ґр. Шенборнъ** вôдбувши инспекцію судôвъ въ Черновцяхъ выѣхавъ до Гвôздця и бувъ въ гостинѣ у ґр. Стан. Дѣдушицкого и кн. Пузины. П. Міністеръ бувъ такожь въ Городенцѣ а нинѣ вечеромъ поверне до Львова, де переночує и поѣде вôдтакъ до Золочева а зъ вôдси поступить до Пôдгорець и Пониикъ. Завтра вечеромъ вôдъѣде п. Міністеръ до Вѣдня.

— **Ґенеральный директоръ зелѣзниць державныхъ**, баронъ Чедикъ ѣздивъ такожь до Бучача и має звидѣти цѣлу лінію зелѣзницѣ трансверсальнои, а вôдтакъ повернувъ до Вѣдня. Цѣлею подорожи бар. Чедика по краю не була лишь инспекція лінiи державныхъ зелізниць, але такожь подрôбне оглянене лінiи и уладжене на зелѣзници Кароля Людвіка, котра зъ днемъ 1 сѣчня переходить, якъ вѣдомо, на власнôсть державы и вже 1-го липня рухъ на тыхъ лініяхъ вôдбуває ся на рахунокъ державы.

— **Державна школа промыслово-артистична у Львовѣ**, для котрои ще новоставленый будынокъ неготовый, дôстала телеґрафічне призволене міністра просвѣты на тымчасове помѣщене въ ратуши, де переведуть вписы и розпôчне ся наука.

— **Стіпендіи для акушерокъ.** Дотеперѣшный однорôчный курсъ акушерокъ оказавъ ся ще не достаточный до умѣєтного сповнюваня повѣренои имъ завдачѣ и вымагає конечно практичного доповненя. Томужь краєвый Выдѣлъ рѣшивъ предложити Соймови внесенє, установити на вôддѣлѣ положничнôмъ въ краєвôмъ шпитали у Львовѣ двѣ стіпендіи по 120 зр. рôчно, на протягъ одного року, для такихъ акушерокъ, що покôнчили курсъ въ школѣ положниць зъ вôдзначенємъ а схотѣли бы набути ще й практичного умѣня. Тй стіпендіи надававъ бы краєвый Выдѣлъ на предложенє директора шпитального въ порозумѣню зъ професоромъ положничнои школы.

— **Зелѣзнична читальня** завязує ся у Львовѣ заходомъ старшого инжиніра Екгарта для службы зелѣзничнои. Въ читальни тôй, до котрои певно згорнуть ся усѣ робôтники, будуть давати вôдчиты зъ науки и штуки, вечерки, представленя аматорскй и взагалѣ все, що вплывaє на уморальненє и образованє умственне та горожаньске. Се дуже добрый примѣръ для нашихъ селянъ.

— **Самоубійство лѣкаря.** У Вѣдни застрѣливъ ся въ однôмъ готели болгарскій лѣкарь, дръ Славковъ зъ Ломпаланки, а причиною самоубійства була не вылѣчима недуга.

— **Презесомъ и віцепрезесомъ** торговельно-промысловои палаты въ Бродахъ затвердивъ міністеръ торговлѣ Адольфа Быка и Михайла Курляка, выйшовшихъ зъ поновного выбору.

— **Убійство вôдчима.** Стефанъ Ґриньчукъ, парубокъ зъ Равы волоскои, ударивъ свого сплячого вôтчима въ цвѣтни с. р. кôлька разôвъ сильно въ голову, ажь пукъ черепъ на головѣ, а шестого дня вôдчимъ той, Петро Солтысъ померъ. Гриньчукъ признавъ ся до побитя, однакъ не мавъ намѣру убити вôтчима на смерть, а карный судъ львôвскій засудивъ єго на два лѣта тяжкои вязницѣ.

— **Новый урядъ почтовый** отворено сими днями въ селѣ Мартыновѣ новôмъ, коло Букачовець въ рогатиньскôмъ повѣтѣ, до котрого прилучено для доставлюваня почтовыхъ пересылокъ и кореспонденцій села: Мартынôвъ новый, Мартынôвъ старый и Тенетники.

— **Вечерокъ зъ танцями въ Тернополи** дає шѣснацятка дня 20 с. м. т. є. въ недѣлю. Стрôй на вечерокъ домашный.

— **На фондъ будовы руского театру** у Львовѣ приславъ комітетъ вечерка „шѣснацятки“ въ Дрогобичи до „Просвѣты“ 80 зр., а комітетъ вечерка „дванацятки“ въ Горлицяхъ 35 зр. 35 кр., яко чистый дохôдъ зъ вечеркôвъ.

— **По сто лѣтахъ звидѣвъ знову выставу** въ Празѣ Чехъ Каєтанъ Коскуба, уродженый ще 1777 р. Яко 14-лѣтный хлопець бувъ вôнъ передъ сто лѣтами на выставѣ пражскôй въ 1791 р., а теперь Narodni listy зарядили були складку, щобы вôнъ приѣхавъ. Але зять Коскубы звернувъ грошѣ и самъ на свôй коштъ привѣзъ Коскубу до Праги. Такъ отже и тымъ Чехи могуть повеличитись, що мають наочного свѣдка першои своєи выставы передъ сто роками. Старець помимо своихъ 114 лѣтъ, держить ся ще зовсѣмъ добре.

— **Огнѣ.** Въ чешанôвскôмъ повѣтѣ навѣстивъ огонь село Опаки, де погорѣли 3 селяньскй загороды а одна дитина найшла смерть въ огни. Селяньскй майна не були убезпеченй, а причины огню не знати.

Штука, наука и література.

— **Змѣстъ 17 числа „Зорѣ“** такій: Продовженє повѣсти Чайченка Соняшный промѣнь; — Олександру Яковлевичу Кониському, стихъ Вас. Лиманьского; — Зъ скорбныхъ пѣсень Перебендѣ, поезіи; — Зôвяле листє, поезія (дальше буде); — Сватаня Мороза и Весѣлє Мороза, казочка Одарки Романенко; — Безъ працѣ, казка Ив. Франка (дальше); — Исторія літературы рускои, дра Омеляна Огоновского (продовженє); — Земска ювілейна выстава въ Празѣ (дальше); — Нашй илюстраціи: Олександеръ Кониській, літературна згадка Вас. Лукича (до помѣщеного портрету въ заголовнôмъ листѣ); — Література и штука и Бібліоґрафія а такожь Змѣстъ важнѣйшого матеріялу по періодичныхъ выданяхъ, — всѣ три вôддѣлы пера Вас. Лукича, а наконецъ Заява, В. Чайченка. — Въ текстѣ помѣщено ще, крôмъ портрету Кониського, двѣ илюстраціи: Гуцулы, вертаючй зъ Чорногоры и У купели.

Вѣсти епархіяльнй.

Аеп. Львôвска.

На конкурсъ зъ речинцемъ до д. 5 н. ст. жовтня 1891 розписанй парохіи: Жуличѣ дек. золочѣвского, Плотичѣ дек. бережаньского и Ланы дек. буского.

Господарство, промыслъ и торговля.

— Якъ обходитись зъ цвѣтами вазонковыми? Єсть майже загальнымъ звычаємъ пôдливати цвѣты въ вазонкахъ що дня, а то зовсѣмъ имъ не помагає. Цвѣты, котрй держать ся на вôкнахъ, треба лишь тогди пôдливати, коли они того потребують, значить ся, коли они сухй, але тогди треба ихъ такъ пôдоляти, щобы вся груда землѣ перемокла и вода ажь сплывала зъ вазонка въ пôдставлену мисочку. Въ зимѣ однакожь не треба лишати воду въ тôй мисочцѣ, хиба що то єсть цвѣтъ багнистый, котрый любить воду. Такъ само не добре пôдливати цвѣты правильно безъ взгляду на ихъ рôдъ, бо коли однй ажь вянуть зъ посухи, то другй не можуть знову добре высхнути. При пôдливаню треба завсѣгды зважати на рôдъ ростины, на мѣсце, де она стоить, на єи рôстъ та на густôсть корѣня. Неразъ лѣпше вазонковому цвѣтови, щобы вôнъ добре высохъ, якъ щобы вѣчно ажь плававъ въ водѣ.

Торгъ збôжемъ.

17 вересня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10—10·50	9·— 10·—	9·—10·25	9·25 10·60
Жито	8·50—9·—	8·25—8 90	8·35—9·—	8·75—9·25
Ячмѣнь	5·——7·75	5·——7 50	5·——7·30	5·25—8·—
Овесъ	7·50—7·85	6·— 10·—	6·90—7·15	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13.—	12·—13·—	12·2513 60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	17·—17·70	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 17 вересня. Президентъ міністрôвъ ґр. Таффе вернувъ зъ Ольшева а міністеръ вôйны Баверъ и шефъ ґен. штабу Бекъ зъ маневрôвъ до Вѣдня.

Темешваръ 17 вересня. Є. Вел. Цѣсарь оглянувши выставу выѣхавъ вчера вечеромъ до Будапешту, зъ вôдки поѣде до Мірамаре.

Парижь 17 вересня. Привôзъ товарôвъ до Франціи бувъ за послѣдныхъ вôсѣмъ мѣсяцѣвъ о 210 міл. франкôвъ бôльшій а вывôзъ о 112 міл. меншій, якъ за той часъ въ минувшôмъ роцѣ. Liberté доказує, що вывôзъ зменшивъ ся за для тои борбы, яку заграниця пôдняла противъ францускихъ товарôвъ.

Ню-Йоркъ 17 вересня. Нѣмеччина, Франція и Італія признали нове правительство въ Чілі законнымъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Ерчі и Лячі. Пампухи були вже красно усмажили ся, та и перкельтъ [1]) бувъ вже готовый, порося було вже трохи пристигло, якъ разъ въ саму пору прийшли.

— Я тобѣ, сынку, ще того не казавъ, бо и колижь було сказати, що я теперь роблю зъ челядникомъ, значить ся, мы робимо теперь въ двôйку.

Начальникъ удавъ, що нѣбы то єго нѣчо не обходить.

— Онъ той хлопчище?

— Та я мусѣвъ єго приняти коли ходивъ до Буды до пашѣ просити за тобою. Бо абысь знавъ, що то я тебе зробивъ старшимъ начальникомъ, (око старого зайшло ажь зеленою краскою.) Старый Лестякъ то не абы якій чоловѣкъ; що?... Челядника, кажу, треба було конче до роботы, хочь по правдѣ сказавши, я не виджу, щобы вôнъ хочь трошки робивъ. Я ще не мавъ коли розвѣдати, що вôнъ умѣє. Я доси політикою занимавъ ся. Не смѣй ся хлопче, бо буду гнѣвати ся. Вôдъ теперь будешь вже ты політикою занимати ся. Славный то накорѣнокъ тыхъ Лестякôвъ. Але ось мы вже и дома.

Якъ же то мило въ рôдной хатѣ, коли не було ся въ нѣй довгй часы. Зъ комина курить ся такъ привѣтно, галузє старои грушѣ клонить ся идъ тобѣ, старый псиско Бурый прискакує до тебе а въ хатѣ ласить ся кôтка Чірма, тарѣлки та горнятка усмѣхають ся до тебе зъ мысника, въ печи палахкотить огонь и кидає яснй смуги на почорнѣлй дверѣ.

Старый зôтхнувъ:

— Бѣдна твоя, добра ненька, кобы ѣй такъ хочь на сей день можна зъ гробу встати.

Вносять страву, запахъ вôдъ неи розходить ся по цѣлôй комнатѣ, Єрчі бѣгає то сюды то туды, а челядникъ Лячі и собѣ покручуєсь за нею.

— Чуєшь, мôй ты Лячі, збѣжи скоренько до пивницѣ та не бари ся. А ты, сыночку, сѣдай собѣ ось тутъ, бо я знаю, що ты голоденъ, въ арештѣ не дають такъ ѣсти якъ дома. Та и я вôдъ того страшного дня такожь нѣчого не ѣвъ. Насампередъ не мôгъ нѣчого ѣсти, бо сумувавъ за тобою а теперь не можу ѣсти зъ великои радости. Въ Будѣ живъ я якъ кôнь Николая Тольдого. Добре лишь, що я тебе освободивъ.

(Далше буде).

[1]) Мадярска народна страва.

Ретельна и користна пропозиція.

Особа интелиґентна могуча сейчасъ вложити яко пожичку до вже истнуючого, цѣлкомъ певного интересу 3 до 5 тысячей злр. отримае крôмъ вôдповѣдноѣ забезпеки капиталу, вôдповѣдне помешкане и цѣле удержане, а о скôлько буде мôгъ бути ужитымъ въ дѣлѣ, (хотяй бы лишь до проваджена касы въ склепѣ) одержить осôбну нагороду.

Близша вѣдомôсть у п. **Болеслава ЛЯСКОВСКОГО у Львовѣ**, ул. Пекарска, ч. 21.

АНТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ"

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надае зубамъ снѣжну бѣлôсть и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова**, котрои пару капель розпущеныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усувае зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечуе ясла передъ всѣми **слабостями.**

Понеже новою уставою торговельно-промысловою строго заборонено домокружну продажь вещей церковныхъ обѣзджаючимъ по селахъ и мѣсточкахъ, всякій вещій церковній, якъ фелоны, хоругвы и прч. спродавати, — проте поручае:

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ АНТОНІЯ СТАХІЕВИЧА

въ Тернополи,

Всечестнѣйшому Духовеньству, Брацтвамъ церковнымъ велико заосмотреный складъ матерій церковныхъ на фелоны и спродае по цѣнахъ зниженыхъ **фелоны** (свѣтлій, багряній, зеленій и чорній):
зъ вовняного найлучшого адамашку по зр. 30, 34, 40.
зъ пôвшовковыхъ матерій французкихъ по зр. 45, 52, 58, 65.
зъ шовковыхъ матерій французкихъ по зр. 70, 80, 90, 100 и высше.

Хоругви брацкій зъ вовняного найлучшого адамашку зъ вышитыми крестами по зл. 20. зъ образами по зл. 30. — **Хоругви шовковій** по зл. 70 и 75.

Всяку утварь церковну, якъ шлѣ до монстранціи, бурсы, дальматики, стихарѣ и прч. въ великôмъ выборѣ на складѣ.

Направы фелонôвъ принимае ся.

Упрашаю всякій замовленя впростъ до торговлѣ моеи адресувати. На желане высылаю готовій церковній до выбору, або прôбки матерій.

Въ мѣйскôмъ бюрѣ, (готель Жоржа), выдае ся **карты объѣздній,** котрій приносять знижку 25—30% за звычайными білетами.

Тоже выдае ся **звычайній карты подорожній** на лінію Кароля-Людвика по ориґінальнôй цѣнѣ.

Мѣйске бюро Кароля-Людвика Зелѣзниця.

Іосифъ І. Ляйнкауфъ.

Найдешевшимъ и найпевнѣйшимъ

жереломъ

заосмотреня ся въ правдиву добру и безпечну невыбухаючу

НАФТУ

есть головный Маґазинъ Міончиньского у Львовѣ, Сикстуска 47.

Цѣнники на жадане высылае ся оплачено.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧІ

достати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

ТОРГОВЛЯ ГЕРБАТЫ

хиньско-россійской

Едмунда Ріедля,

у Львовѣ, площадь Маріяцка, 10,

поручае збору маевого:

½ кільо Congo . зр. 1·60
„ Souchong чорна „ 2·—
„ Souchong зборъ маев. 3·—
„ Kajsow . . . зр. 4·—
„ Melange de Lon. „ 4·—
„ Pecco . . . . „ 3·—
„ Караванова . „ 4·—
„ „ найлѣпша „ 6·—
„ Gumpow перлова „ 3·—
„ „ передня „ 4·—

высѣвки гербаты пôвъ кільо зр. 1·30; зъ найлѣпшои зр. 1·60.

Замовленя зъ провінціи высылаю вôдворотною почтою.

Опакованя не вчисляю.

Циркъ братей Сідолі у Львовѣ.

Сегодня въ пятницю 18 вересня

великe преставлене

на дохôдъ улюбленого кльовна: Оскара Лее.

Програмъ дôбраный и дуже занимательный — особенно:

Зникнене дамы зъ середины арены

комичне інтермецо выконане бенефіціантомъ.

Вождъ и рекрутъ

дуже комічна шутка — черезъ бенефіціанта Оскара Лее

50 зр. нагороды! 50 зр.

тому изъ П. Т. Гостей, котрый зъумѣе повтороти **три слова** *выговорені п. Оскаромъ Лее.*

Выступъ найзнаменитшихъ силъ товариства.

Близшій вѣдомости подають плякаты и проґрамы.

Герба та россійска. | Самоварі Тульскій.

Перша краева фабрика товарôвъ плятерованыхъ, вовимыхъ

хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачій до ужитку церковного и домового, ôдповѣдній на **выправы слюбній, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репараціи, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

SANS RIVAL MAGASIN GORSET DE PARIS

у Львовѣ Пляцъ Галицкій ч. 15.

въ гмаху Банку гипотечного поручае правдивій паризкій **Горсеты дамскій** найновшого фасону теперѣшного сезону: зъ короткимъ бедромъ и долгимъ craномъ à la Sirene C. P. à 3·50, 4·50, 5·—, 6·50, шарій, креме и бѣлй. — Nouveautes Corset Stefanie à 3·50, 4·—, 5·—, Brykle на 5 гузиковъ. — Corset Kirass 36—38—40 цтм, довгій, франц. нитяный Дрелихъ à 3, 3·50, 4, 5, 6. — Corset Panzer 34—36 цтм. довгій франц. нитяный Дрелихъ à 2·50, 3, 4, 5.

Всякій части рôжнои величины суть завше на складѣ вôдъ 1.50—20 зр.

Всякій замовленя зъ провинціи выконують ся якъ найскорше.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякій ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жадноѣ провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

- 4½% листы гипотечній.
- 5% листы гипотечній премиованій.
- 5% листы гипотечній безъ преміи.
- 4½% листы Тов. кредитового земс.
- 4½% листы Банку краевого.
- 4½% пожичку краеву галицку.
- 4% пожичку пропинаційну галицку.
- 5% „ „ буковиньску.
- 4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
- 4½% пожичку пропинаційну угорску.

4% угорскій Облигаціи индемнизаційній, котрій то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкорстнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймае ôдъ Вп. купуючихъ всякій **выльосованій**, а вже **платній мѣстцевій паперѣ цѣнній,** якъ также **купоны за готôвку, безъ вселякои провизіи, а противно замѣсцевій,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрій самъ поносить.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.